

אשית עצות בנפשי

שיחות ופנינים
ממורינו ראש
הישיבה שליט"א

ח

בלתי מוגה

– פנימי –

יוצא לאור על ידי תלמידי היכל הקודש
בני ברק יצ"ו

ליל שישי פרשת נשא [בהעלותך בא"י] תשפ"ג

ואציעה שאול הנך

כשיושבים ואומרים תיקון ליל שבועות, זה ממש בקי ברצוא, אבל אחרי יו"ט חוזרים לעבודה וצריך לשלם שכירות ולשלם למכולת, וגם אז צריך להיות בקי בשוב, לזכור שהקב"ה כאן, הקב"ה איתי, גם כשנפלתי וחסאתי, ואציעה שאול, אני נמצא ממש בשאול, אני צריך לזכור, ש'הנך' שהקב"ה כאן איתי, מוהרא"ש היה אומר בשם זקני חסידי אנשי שלומינו, ואציעה שאול הנך, גם כשזה כבר מצב של אציעה שאול, כבר הציע שם את המטה וכבר מאוד נוח לו בשאול, הוא ממש מרגיש בנוח בתוך השאול, הוא כבר גר שם, אעפ"כ הנך, זה גדלות של יהודי, לזכור אף אז מהקב"ה, כפי שר' נתן אמר לחבר תלמיד שהיה לו, כשתמיד הלך לו הכל טוב בעבודת השם, ואמר לו ר' נתן כשאני יראה שיעבור עליך משהו, ואעפ"כ תתחזק ותמשיך לעבוד את ד', אז אתה גיבור באמת, רק כשמתנסים בעוד נסיון ועוד נסיון, ונופלים ולא הצליחו להתגבר, ואעפ"כ זוכרים שהקב"ה איתך ומתרוממים, זה הגבורה.

וזה מלמדת אותנו פרשת השבוע, נשא את ראש בני גרשון, להרים את הראש של כל אלו שמרגישים מגורשים, יש את הקהת נושאי הארון אלו שבקיאים ברצוא, אבל יש את בני גרשון ובני מררי, המגורשים ואלו שמר להם, אלו שנפלו, אותם צריכים להרים, נשא את ראש בני גרשון, גם הם, גם להם צריך להגיד, למשפחותם לבית אבותם, שיזכרו מאיפה הם באים, שיזכרו מי הם, איזה נשמה יש להם, חלק אלוך ממעל, חלק מהקב"ה, ואפילו שאתה בני גרשון, ויש לך כל כך הרבה הוכחות שממך כבר לא יצא כלום, אתה צריך להרים את הראש

צריך להיות בקי בהלכה

חסדי השם שזוכים להתאסף שוב לדבר מרבינו הקדוש, היה לנו עכשיו את היו"ט הקדוש, חג השבועות, אולי יש כאלו שכבר שכחו כי עבר שבוע שלם, קיבלנו על עצמינו בחג כ"כ הרבה קבלות טובות, הרגשנו כזו התרוממות, אתה בחרתנו מכל העמים, ביו"ט מרגישים תמיד כזו קרבת אלוקים, צריך רק לזכור מדברי רבינו [ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ו'] כשרוצה אדם לילך בדרכי התשובה, צריך להיות בקי בהלכה, צריך לדעת איך הולכים, צריך להיות לו שני בקיאות, כל מי שעשה רשיון נהיגה, יודע שבעת הבחינה על הנהיגה בוחנים אותו שתי סוגי נהיגה, נסיעה ישרה, ונסיעה אחורנית בעת שהוא חונה בחניה, מי שלא יודע איך לנסוע רוורס, לא יקבל רשיון נהיגה, ככה צריך לדעת כל מי שרוצה להתקרב בדרכי התשובה, צריך להיות בקי ברצוא, דהיינו כשהוא רץ אל הקב"ה, הרגשות שמרגיש כל אחד בכל יו"ט, אני הולך להיות טוב, אני הולך ללמוד ולהתפלל, אני הולך לעזוב את כל הבלי עוה"ז, אבל צריך גם להיות בקי בשוב, לדעת איך חוזרים איך יורדים, איך עובדים את הקב"ה, בעת שלא מרגישים אתה בחרתנו, שלא מרגישים את כל הרגשות הנפלאות האלו, וכפי שכתוב בזוהר הקדוש [ויקהל ריג:], זכאה מאן דעייל ונפיק, אשרי האדם שיודע ללכת ולחזור, וזה הבחינה שכתוב בתהלים [קלט ח] אם אסק שמים שם אתה, וזה בחינת עיל בחינת בקי ברצוא, שהוא מרגיש את השמים, ואציעה שאול הנך, בחינת נפיק, בחינת בקי בשוב, גם שנמצאים בשאול.

צריך לתרץ את כולם, הלוואי אני מאחל לכולם חיים טובים וארוכים, אני רק יודע שאני לא הייתי מסוגל בלי רבינו, אנשים שואלים, וכי אף אחד לא יודע מהקב"ה חוץ מכמה חסידי ברסלב, אני לא יודע ולא איכפת לי, אני מאוד מקווה שכל אחד מתגעגע להקב"ה וכל אחד לומד ומתפלל, אני יודע שאני ב"ה מצאתי רבי שמבין אותי, ואני לא מסוגל בלעדיו, אני צריך כל יום שרבינו יגיד לי שוב ושוב, שהקב"ה איתי ולידי, והקב"ה צריך אותי, והקב"ה שומע לקול שלי, לאף אחד בעולם לא מעניין מה אני אומר, אבל הקב"ה מקשיב לכל דיבור שלי.

הקב"ה מקשיב לך

יש אנשים שבכל פעם כשמדברים משהו בבית כנסת, הם חושבים גם לי יש עמדה בזה, גם אני חושב מי מתאים להיות נשיא, אבל אני מפחד להגיד את הדעה שלי כי יצחקו עלי, ולכן הם שותקים, והאמת למה צריך לדבר עם אנשים, הקב"ה מחכה לכל הדיבורים שלך, תדבר איתו, יש כאלו שחושבים לעצמם, אני יודע מאוד יפה לשיר אני יודע לעשות חרוזים, אני לא יודע איך לצאת עם זה לציבור מה יגידו עלי, אני מפחד לפתוח את הפה, הרי להקב"ה אתה יכול לשיר ולעשות חרוזים ולהגיד את כל הדעות שלך, ואתה יכול לבקש ממנו הכל, ויש אנשים שיודעים לדבר יפה עם חברים, יש להם קשר מצויין עם ההורים וחברים ותמיד שומעים את דעתו, אבל יש לו דברים שאת זה הוא לא יכול לספר לאף אחד בעולם, גם לי יש דברים שאני לא יכול לספר לאף אחד, הרי אני ראש הישיבה למי אספר כל הדברים שלי, למי אספר מהבית שלי ומהילדים, למי אני אספר על מה שאני חושב שהיה צריך להיות יותר טוב בבית מדרש.

לפעמים יש אנשים שממש הורסים את החיים שלהם עם כל מיני מחשבות שההוא היה צריך לכבד אותו יותר, או שהיו צריכים לתת לו כיבוד באיזה חופה, ובגלל זה הוא מסתכסך עם כל המשפחה, ולא הולך יותר לאירועים שם,

ולזכור שהקב"ה מחכה לך.

ודודי לי

רבינו ממשיך וכותב: וזה אני לדודי ודודי לי, אני לדודי זה בחינת עיל, ודודי לי זה בחינת נפיק, וזה עיקר כבודו, יש לפעמים אדם שהוא בבחינת אני לדודי, הוא מתגעגע להקב"ה הוא להוט באש קודש אל הקב"ה, הוא חושב כל הזמן מהקב"ה, אני לדודי, ויש לפעמים מצב שלא מרגישים כלום, אבל אעפ"כ לזכור דודי לי, שהקב"ה איתך, אפילו שאתה לא זוכר ממנו, ועל זה מסיים רבינו שזה עיקר כבודו, עיקר כבוד הקב"ה אפשר להשיג על ידי זה, וממשיך רבינו, וזהו וכבדתו מעשות דרכיך, דרכיך לשון רבים, כשיהודי יודע את שני הדרכים, גם להתגעגע אל הקב"ה ולשאוף להיות יהודי טוב, ולשאוף ללכת כל יום לבית מדרש, וללמוד תורה, ומצד שני לדעת שאף כשאני לא מתגעגע ולא לומד ולא מתפלל, לא להגיע ח"ו למסקנא שהקב"ה לא צריך אותי, אלא ודודי לי, הקב"ה כן זוכר ממני, ואז מגיעים לכבוד הקב"ה, ובזה זוכים ללכת בדרכי התשובה, ומסיים רבינו שמי שיודע ללכת בשני הדרכים האלו זוכה להגיע לכתר, שזה הסוד של ימין ד' פשוטה לקבל תשובתו.

אשרינו שיש לנו רבי שמבין אותנו, איזה זכות שיש לנו את הספר ליקוטי מוהר"ן, רבינו אמר שמי שילמד בספר שלו יפתחו לו כל הורידים ויתחיל להרגיש את הקב"ה, ויתחיל לעשות תשובה, כי כשאומרים לי שאפילו שאני כ"כ רחוק, יש 'ודודי לי' הקב"ה זוכר ממני, ונמצא לידי, ואין צורך לצום ולעשות סיגופים, ולנסוע גלות, ולישון על הרצפה, אלא אפשר לאכול ולישון טוב, ואדרבה להישאר בבית ולא לנסוע, ולעשות תשובה בבית, להתגעגע אל הקב"ה בבית, לדבר כמה מילים אל הקב"ה, כזה מתנה יש לנו שיש לנו את רבינו, אני אפילו לא יכול לתאר לעצמי איך הייתי נראה בלי רבינו, אנשים שואלים איך אחרים מסוגלים לחיות, האמת אני לא יודע, אני לא

ובכל היום חושבים כל הזמן מכסף ואוכל, ומי מדבר ח"ו משטויות אחרות ודברים אסורים, והיה מבקש, תקחו דקה אחת, ותתחילו לחשוב שהקב"ה כאן, מלא כל הארץ כבודו, הקב"ה מחיה את כל העולם, ומהווה את כל העולם, ברא את כל העולם, והוא בורא שוב את העולם בכל רגע ורגע, והוא עשה ועושה ויעשה לכל המעשים, וככה חושבים צדיקים כל היום, והייתי חושב לעצמי איך אפשר להגיע לדבר הזה, לדביקות באלוקים, נודע לי פתאום כמה אנחנו רחוקים, לא הבנתי הרי יש לי כיסים משופעים בבגדי רבנים וגרביים שחורים, ואיך יכול להיות שכמעט לא חושבים מהקב"ה, למה לא חושבים מחשבות פשוטות שהקב"ה כאן, ואז מוהרא"ש היה אומר לפחות תגעגע לזה, תשאף לזה, תבקש את זה.

תרצה לרצות

אני אומר את זה גם לבחורים שאומרים שהם לא מסוגלים ללכת למקוה, הם לא יכולים להיכנס למים שאנשים אחרים רחצו בהם, אני אומר להם אבל לפחות מותר לכם לשאוף לזה ולרצות את זה, רבינו מרשה לרצות, ואם אתה לא רוצה, מותר לך לפחות לרצות את הרצון, זו שיחה ידועה מרבינו בשיחות הר"ן שרבינו אמר ליהודי שכל כך בכה שלא הולך לו בעבודת השם: ב"ה שאתה לפחות רוצה לרצות, ר' נתן לא מסביר את זה ורק אומר שמכאן רואים כמה יש להתחזק מג' מילים אלו, אתה רוצה לרצות, זה דבר עצום, כי גם מי שלא רוצה, אבל לפחות רוצה לרצות, אתה רוצה להגיע לבית מדרש להתפלל, אתה רוצה להגיע למקוה.

אם יש דרך אני רוצה לרצות

בעולם אומרים אם אתה באמת רוצה היית מגיע לזה, באנגלית יש כזה משפט 'אם אתה רוצה תמצא כבר דרך לזה', תודה לכל מי שאומר לי את זה ושובר אותי, אומרים לאנשים, אם אתה באמת רוצה לקום מוקדם היית קם, תודה לכל מי שאומר את זה ושובר את החבר שלו,

מוהרא"ש היה תמיד צוחק על זה בשיעורים, שיקחו בעצמם כוס מים ויכריזו את עצמם בכל התוארים ויעשו ברכת שהכל בחופה וישתו, הרי דברים כאלו אין למי לספר, אחד חושב לעצמו שאשתו לא מכבדת אותו ולמה לא לימדו אותה, ואת כל הדברים האלו אין עם מי לדבר, כי המטפל הכי גדול יכול להתחיל לצחוק ממנו, ורק יקח כסף על זה, אבל להקב"ה אני יכול לספר הכל, אספר לו את כל המחשבות שעוברים עלי, את כל מה שמציק לי, את כל מה שמתבשל בי, את כל מה שקורה לי, ואשאל אותו תמיד האם זה נכון מה שאני עושה האם צריך לעשות אחרת, כזו מתנה נתן לנו רבינו, מתנת התבודדות.

גם בני קהת צריכים חיזוק

ברש"י כמו שציויתיך על בני קהת, כי גם על בני קהת עוברים דברים, אנשים חושבים שרק על בני גרשון ומררי עוברים דברים, אבל רבינו אומר שכל מי שלא מקורב לצדיק עוברים עליהם בלבולים, ואחרי זה כל מדרגה שבן אדם עולה, הוא צריך שוב עוד חיזוק ועוד חיזוק, ורבינו אומר שאפילו צדיקים גדולים מאוד היו צריכים הרבה חיזוק, ובטח בני גרשון ומררי צריכים חיזוק, להגיד להם שהקב"ה מחכה להם בשחרית מנחה ומעריב, והקב"ה מחכה להם לקרי"ש, ולתיקון חצות.

לפחות תתגעגע

ואף אם אתה מרגיש כ"כ רחוק תורה ותפלה ומתיקון חצות ושאר דברים, מותר לך לכל הפחות לרצות את זה, אחד מהמתנות הגדולות שקיבלתי ממוהרא"ש, שפתאום התחלתי לראות כמה אני רחוק בעבודת השם, כברסלב מדברים לפעמים דברים שאתה מרגיש כ"כ רחוק מזה, למשל מוהרא"ש היה מדבר מדביקות בהקב"ה, והייתי חושב אני כל כך רחוק מזה, והוא היה מתחנן אלינו, בואו נחשוב רק דקה אחת מהקב"ה, והיה עושה לנו חשבון בשיעור ליל שישי, שיש בכל יום 1440 דקות,

שהלכתי לבקר את ר' משה לייב, כשהיה בבית חולים שהחזיקו אותו בתקופה האחרונה, ואני ככה חושב לעצמי מה אני הולך להגיד לו איך אני יכול לחזק אותו, זה היה ביום שישי, הגעתי לשבת להורים שלי, והייתי כבר עם בגדי שבת והלכתי לבקר אותו, והוא שוכב במיטה עם ליקוטי מוהר"ן, ומשניות ליד המיטה, הוא היה כבר רק עור ועצמות, והוא מתחיל לדבר אלי באנגלית, ראביי רוט, אני לא מפחד מיום המיתה, אני אומר משניות, וראביי שיק אמר לי להגיד כל יום משניות וליקוטי מוהר"ן, ואני מסתכל על החיוך שלו, והוא מתחיל לחזק אותי, אני שומע את השיעורים שלך ואתה לא יודע מה אתה עושה, זה כל כך מחזק ממש כמו ראביי שיק, ואל תפחד מכלום, גם ראביי שיק עבר תקופות קשות עם אנשים שזלזלו בו, והוא אומר לי מה זה כל האדם, סך הכל נקודה קטנה במוח, ואם אתה נותן שיעור וגורם לבן אדם לחשוב במוח שלו מהקב"ה, הרי שינית את כל האדם, וככה הוא מחזק אותי באנגלית, הרופא אומר לו לקחת כל מיני תרופות, והוא אומר לעצמו מה שיקל עלי אקח שאוכל ללמוד את סדרי השיעורים, אבל שאר התרופות אני לא צריך אני בין כה הולך לעולם שכולו טוב, ואני עומד שם ולא מצליח לפתוח את הפה, זה תלמיד היכל הקודש שמוכן ליום המיתה, והוא אומר שהוא מזדרז כי עוד צריך לסיים את השיעורים שלו.

המת במרה שחורה

אחרים במצבו היו מזמן במרה שחורה כשהם פוגשים את עצמם ברגעים האחרונים בלי כלום, הרי יש את העצה הידועה מהשל"ה הק' להגיד בסוף שמו"ע פסוק שמתחיל ומסתיים כמו השם שלו, יש מקומות כמו בחב"ד ששם אומרים גם את הפסוק של הרבי שלהם, והטעם שאומרים את זה כי מיד כשבן אדם מגיע למעלה שואלים אותי מי הוא איך קוראים לו, והוא לא יכול להיזכר מה שמו לכן אומרים את הפסוק, אותנו לימדו בחדר שהסיבה ששוכחים את הפסוק, הוא מהפחד, הבן אדם מפוחד ולא

בברסלב אומרים הפוך 'אם יש דרך להגיע לשם אני רוצה גם להגיע', אפשר לעשות מדבקה חדשה, והכוונה שאם יש צדיקים שהצליחו להגיע לשם, אז אני גם רוצה, אני רוצה להתפלל אני רוצה ללכת למקוה אני רוצה ללמוד.

תרצה לרצות זקן

אם אחד אומר לעצמו ני לא רוצה שיהיה לי זקן, אז תגיד אני רוצה אולי לרצות שארצה שיהיה לי זקן, כי הרי אומרים שזה צלם אלוקים, ורבינו אמר פעם מה יש לפחד מזה שהולכים מהעולם הזה הרי יש לי זקן ופיאות, ומזה אני רואה כמה זה מאוד חשוב, אז אני לפחות רוצה לרצות, היה פעם יהודי צדיק ר' ישראל הלפרין, הוא היה אחד מאנשי שלומינו, קראו לו ר' ישראל קורדינר, היה לו כמה ילדים חולים, וביקש מהקב"ה שרוצה להחליף איתם, סיפור ארוך, בסוף הוא נהיה חולה, והיה לו מחלה מאוד מדבקת, ולכן היה צריך להיות מבודד במקום נפרד, ואשתו היתה תמיד שואלת אותו מהחלון מה שלומו ואיך מרגיש, מוהרא"ש היה מספר שהרבנית של ר' ישראל סיפרה לו, שפעם אחת כשהיא הלכה לבדוק מהחלון איך הוא מרגיש, זה היה יומיים לפני שהוא נפטר, והיא שואלת מהחלון, ישראל מה שלומך, הוא ענה, תודה להקב"ה שאני הולך מהעולם עם זקן ופאות.

הרב החסיד

היה בחור מבוגר שהסתובב אצל מוהרא"ש, ר' משה לייב, תבדקו באשר בנחל דבר מעניין, הרי מוהרא"ש הקדיש את השם עבור כל מי שתרים 500 דולר להדפסת הספר, בעינים שלי הרי אני הולך עם גרביים שחורות, אז אני חסיד, והוא בחור מבוגר שהולך עם כובע קנייטש אז הוא פחות חסיד, ושם מוהרא"ש כותב הרב החסיד ר' משה לייב אמסל, ועלי הוא כותב ר' יואל רוטה, עם הגרביים השחורות הוא לא חסיד, והוא בחור מבוגר עם כובע קנייטש הוא חסיד, אני לא יכול לשכוח את הביקור, בעת

רוצה לרצות ללכת למקוה, אני לפחות רוצה לרצות לא לדבר לשון הרע, אני לא רוצה להיות עסוק עם אחרים ורכילויות, אני רוצה שמירת עינים, אם יש דרך להיות שמור בעיניו, אם יש צדיק אחד בעולם שזכה להגיע לעינים טהורות, אני גם רוצה להגיע למדרגה זו, סיפרו פעם לרבינו שהרה"ק מבארדיטשוב זי"ע אמר ביום השבועות שהוא לא ניגש להתפלל עד שרואה את המעשה מרכבה שיחזקאל הנביא ראה, רבינו ענה, הרי יחזקאל הנביא הרי רק בשר ודם ואעפ"כ זכה לזה, וא"כ צודק הרה"ק מבארדיטשוב שהוא גם רוצה להגיע למדרגה זו, לפעמים אנשים חושבים אצלי זה כבר לא הולך, אני כבר לא יכול לערוך שולחן שבת יפה עם האשה והילדים, אני שותה כל ליל שבת ומשתכר, זה לא מובן למה משתכרים דוקא בשבת ולא ביום שלישי, הרי בשבת השכינה כאן והמלאכים כאן, אבל ככה הוא התרגל, והוא חושב לעצמו אני כבר לא יכול לשנות את זה, אז לפחות תרצה שזה ישתנה, מותר לך לרצות שיהיה לך שבת יפה.

להכין את הנרות

ואגב צריך לדעת יש עכשיו בקיץ ימי שישי ארוכים, וצריך לעזור לערוך את השולחן שבת, ולסדר את הנרות, מוהרא"ש היה אומר לנו דבר פלא, פעם ראשונה ששמעתי את זה היה ממוהרא"ש, שבעת שהילדים כאן בעולם הזה מכינים את המפה של שבת על השולחן, ומכינים את הנרות, אז מוציאים את הנשמות של ההורים בעולם העליון מהגיהנום, כמו שבמוצאי שבת מאריכים 'והוא רחום' לתת עוד כמה שניות לנשמות להיות במקום מנוחה, ולכן יש להכין מוקדם את השולחן והנרות, רבינו כותב בספר המידות שעל ידי נרות שבת זוכים לבנים תלמידי חכמים, ולכן האשה מבקשת על ילדים טובים בעת הדלקת הנרות, ואנחנו נבקש על ילדים טובים בעת שאנחנו מכינים את הנרות, אצלינו נהוג שמדליקים 2 נרות שמן, אחד לזכור את יום השבת לקדשו, ואחד לשמור את יום השבת לקדשו, ואחרי זה

יודע איך קוראים לו, אבל רבינו כותב בשיחות הר"ן שיחה מ"ג שהטעם ששוכחים הוא בגלל העצבות והמרה שחורה שכן אדם שרוי בו, כי בן אדם שעבד קשה שנים רבות ומוצא את עצמו ביום המיתה בלי כלום, הוא בעצבות, בדיוק היום אמרתי למישהו, שאני לא מפחד שמישהו יקח ממני את הדירה או משהו אחר, כי הרי אין לי כלום, הוא שואל אבל בנית בנין ענק באומן 2 מיליון דולר, הבנין לא שלי, הוא שלכם, ממני אי אפשר לקחת כלום, אבל כל אלו שכל הזמן שמים כסף בצד ודואגים ליום המחרת, בסוף כשמגיע היום שהולכים לעולם שכולו טוב, הם נכנסים לעצבות ומרה שחורה, שלא לוקחים איתם כלום, זה כל כך מפחיד כל הסיפורים ששומעים לאחרונה, אנשים שמגלים אצלם במחלות קשות, זה נותן קצת פרופורציה לאנשים שכל הזמן מתלוננים שזה לא טוב להם וזה לא טוב להם כל מיני שטויות, במקום שיודו להקב"ה ויקפצו משמחה שהם בריאים, והם נשואים ויש להם ילדים, במקום זה מתלוננים שלשכן יש רכב יותר יפה, ושאבא שלו הבטיח לו יותר כסף, תודה להקב"ה שאתה בריא, שאתה מזיז אברים, ושאתה נושם בכוחות עצמך, ולכן מתים במרה שחורה כשקולטים על מה בכו בחיים, וכשראיתי את ר' משה לייב שמח ומכין את עצמו כבר הבנתי למה מוהרא"ש כותב עליו הרב החסיד.

לפחות תרצה

רבינו מגלה לנו הפוך ממה שאומרים בעולם, בעולם אומרים אם אתה באמת רוצה אתה תעשה את זה, וזה משפט שממש שובר את האדם, אם אתה באמת רוצה להיות ירא שמים היית כבר ירא שמים, לפעמים בן אדם שר שהוא רוצה להיות ירא שמים ורוצה להיות טוב, ואז מישהו אומר לו תפסיק כבר לרצות תתחיל לעשות משהו, אבל לנו יש רבי שאומר הפוך, רבינו מגלה לנו שמותר לרצות, מותר לשאוף, מותר להתגעגע, וזה נשא ראש בני גרשון, גם אם נופלים ומגורשים, אני שר להקב"ה שאני רוצה להיות טוב, אני לפחות

תכעס כדי שתקבל את כל הברכה, כי כשאתה כועס אתה מאבד את הכל, לפעמים כשצדיק כועס ומוכיח זה לא כעס אמיתי, אנחנו ראינו את מוהרא"ש היה מוכיח את הבחורים, אבל זה לא היה ממקום פנימי אחרי דקה הוא היה יכול לחייך ולצחוק, אבל כשמישהו בוער מבפנים ורותח בו הכעס, חייב מיד ללכת למקוה ולהרגיע את עצמו, כי כתוב מהאריז"ל שכשהאדם כועס הוא מאבד את הנשמה, לכן מיד אחרי שתלך למקוה תחיל לבקש שוב מהקב"ה על פרנסה, לפעמים נכנסים לקוחות לחנות ומעצבנים, ומי שמתעצבן רק מאבד את הפרנסה, אבל אם יש לו סבלנות אליהם, גם אם הם לא קונים כלום וסתם משגעים, אבל אחרי זה מגיע לקוח אחר וקונה ב2 דקות את המוצר הכי יקר, ככה כל אחד שמתעסק עם אחרים, אחד בונה למישהו והלקוח מסובב אותו ולא משלם לו, עד שיתקן את החריון ההוא ויוסיף את הדבר ההוא, והקבלן חייב לשלם לעובדים, וסתם משגעים אותו, וכמה הוא כבר מרויח על זה, אבל אם הוא לא הצליח להתאפק והתחיל לכעוס, הוא איבד את הכסף וסתם ילך איתו לדין תורה כמה שנים, ואם הבן אדם אומר אני לא יכול לא לכעוס ברגעים אלו, התשובה היא אבל אתה לפחות יכול לרצות לא לכעוס, והרצון הזו תשמור עליך, ואף אם מישהו אמר לך שאם רוצים באמת אז אתה לא תכעס, אז רבינו אומר לך הפוך, שהעיקר שתרצה.

לא להרביץ ח"ו

ומי מדבר ח"ו מלהרביץ לילדים בשעת כעס, אני דן לכף זכות, כי בן אדם מגיע הביתה מותש מהעבודה ורק רוצה לנוח כמה דקות, גם אני מגיע הביתה אחרי יום עבודה בישיבה, אני רק רוצה לצאת למרפסת ולשאוף אויר כמה דקות, בקומה שביעית, והרי היא חיכתה כל היום שאגיע הביתה להיות עם הילדים ושהיא תוכל לצאת לכמה דקות למרפסת לשאוף אויר ברגע שאני דורך הביתה, ושנינו צודקים, שני אנשים מותשים מיום קשה, לשנינו מגיע לשאוף אויר, אבל אני יודע שצריך לעזור להשכיב

מדליקים עוד 4 נרות רגילים נגד השם הוי"ה, ואחרי זה כל ילד שנולד מוסיפים עוד נר, וכששוכחים להדליק צריך לשאול רב עד כמה הוא היה אנוס אם הוא צריך להוסיף עוד נר.

להתגעגע

לרבינו היה מחותן הרב הצדיק מוואלטשיסק זצ"ל שארבעים שנה כ"כ התגעגע וכ"כ רצה להגיע לארץ ישראל, ולרבינו היה עוד מחותם הרב מחמעלניק, וסיפרו לרב מחמעלניק שהרב מוואלטשיסק כ"כ מתגעגע לנסוע לארץ ישראל, אז הוא צחק על זה והגיב, מה יש כל כך לרצות ולהתגעגע, אם רוצים לנסוע פותחים את הארנק ונוסעים, כשרבינו שמע את זה הוא אמר: המחותן מוואלטשיסק יגיע לארץ ישראל ואילו המחותן מחמעלניק לא יגיע, כי רק מי שמתגעגע יגיע בסוף, זה היה אחד מהיסודות של רבינו, להתגעגע ולרצות.

כעס מונע שפע

ומי מדבר אם זוכים מעבר לגעגוע גם להוציא דיבור אל הקב"ה, הרי זו מתנה גדולה, שזוכים להגיד להקב"ה, רבש"ע תעזור לי, למה אני כל כך בכעס, למה אני לא יכול להרגיע את הכעס, רבינו כותב שהקב"ה רוצה להשפיע שפע רב לישראל, ומה שמעכב את השפע מלבוא זה רק מידת הכעס, רבינו אומר שכעס וכסף מגיעים מאותו מקום, מצפון זהב יאתה ומצפון תפתח הרעה, וכשמגיע עת רצון, בן אדם עשה סגולה מסויימת, נסע לצדיקים ואמר פרשת המן, וכבר הכינו לו משמים שפע של ממון, אז מגיע הס"מ ועושה לו נסיון של כעס, ורבינו אומר שהנסיון הזה כ"כ קשה, כי אפילו אם האדם יודע שבגלל זה הוא יפסיד כסף, מ"מ לא איכפת לו בכלל והוא כועס.

מוהרא"ש מבאר בזה, את הפסוק בפרשת השבוע, יברכך ד' וישמרך, הקב"ה רוצה לברך אותך, אבל אתה לא יכול לקבל את השפע בגלל הכעס, לכן וישמרך, הוא ישמור עליך שלא

שוב כשהתקרבותי לרבינו, אני מלא ברגשי הודאה להקב"ה על שזכיתי להתקרב לרבינו, יש כאלו אולי שמסתדרים בלי זה, אני לא יכול בלי רבינו, אני לא צריך לתרץ את כל הליצים השואלים מה עם אחרים, וכי לא לומדים באף מקום, וכי לא מתפללים באף מקום חוץ מבברסלב, אני מאוד מקווה שאחרים לומדים בלי רבינו, אני רק יודע שאני חייב את רבינו ובלעדיו לא הייתי לומד, ואני חייב לגרוס משניות, וזה מעניין שאפילו שאחרי שנתתי שיעור בבבלי ובירושלמי ועוד כמה שיעורים, אני מרגיש חוסר עמוק עד שאני מתחיל לגרוס את כל הלימודים שקיבלנו מרבינו, רק אחרי שאני אומר קצת משניות וקצת תיקונים אני מרגיש שאני מתחיל להתמלא, תנסו ותראו, אל תחפשו לאן לברוח, תשבו בבית ותנסו את זה תפתחו ספר, תתגעגעו ותרצו, אם תצייתו לרבינו יהיה לכם רק טוב, אם תתגעגעו ותרצו תשיגו דברים גדולים, ואם אתה לא יכול לנסוע לאומן, כי אמרו לך.... אבל אתה תמשיך לרצות ולהתגעגע להגיע לרבינו, הרי אף אחד לא יודע מה אתה מדבר להקב"ה ומה אתה מבקש, שם אתה יכול להגיד מה שאתה רוצה, שנה שעברה היה נס שהגענו, וגם עכשיו צריכים ישועה גדולה שנוכל להגיע לאומן, כל אחד יתפלל ויבקש על זה, נבקש שנהיה תמיד דבוקים בצדיקי אמת.

יברכך ד' בבנים

שאלו פעם חסיד ברסלב איך הצלחת כ"כ עם הילדים, הוא ענה מה אתם חושבים שילדים זה תפוחים שגודלים על העצים, כל יום בכיתי הרבה ורחצתי את פניי עם הדמעות האלו, ביקשתי עליהם שיהיו טהורים, יברכך ד' בבנים וישמרך בבנות, צריך כל כך הרבה רחמי שמים על הילדים, לפעמים יש איזה חבר רע שמוריד את הילדים לשאול, והם כבר לא רוצים לשמוע מיהדות, ומי מדבר על אלו שמגיעים לטיפול אצל כל השיטות החילוניות ירחם השם, מתחילים עם כל השיטות הנוראיות לנתק קשרים עם הורים ועם הבעל, יש הורים

את הילדים, וכי יעלה על הדעת לקחת מתלה ולהכות את הילדים, חס ושלום, אלא צריך להתאזר בסבלנות לכל ילד בגילו, אחד צריך סיפור לפני השינה ואחד משהו אחר, אי אפשר לחקות בנושא הזה אף אחד, כל אחד יחשוב בשכל שהוא קיבל מהצדיק איך הוא יכול עם העצות האלו לחנך את ילדיו ולהשכיב אותם, וילדים גדולים מעל גיל 12-13 זה ממש איסור חמור בשו"ע להרביץ להם, תחנכו את הילדים כשהם קטנים, כי לחנך ילדים גדולים זה קשה, לילדים קטנים אומרים שככה לא מדברים להורים, רבינו היה אומר אני אומר אחרת מהעולם, אצל העולם נהוג להכות ואחרי זה לפייס, אני אומר אל תכה ואל תפייס אחרי זה, אנשים נותנים מכות לילדים ואז יש להם מצפון ואשמה ונותנים להם דברים יקרים וכו', צריך לשמור מכעס שלא להגיע לזה.

עכשיו התחילו מסכת גיטין, כבר אוחזים באמצע פרק שני, בואו נתחיל להגיד את המילים, נלמד קצת משניות, נגיד קצת תהלים, נבקש מהקב"ה שיעזור לנו, נשאל את הקב"ה למה אנחנו כל כך שבורים, הרי אנחנו בריאים, מה חסר לנו, מישהו שואל אותי מה לעשות שאשתו לא מצחצחת כלי כסף, ממש צורה גדולה, אני עושה קידוש כל שבוע על כסף שחור, מי אשם בזה, אני, שלא זכרתי כל השבוע שהיא כל כך עסוקה עם הילדים והבית, זה לא איזה חוכמה גדולה לקחת קצת חומר ניקוי כלי כסף ולנקות כמה דקות, וכי אני יסתכל עליה בעינים חמורות, היא יכולה גם להסתכל עלי ככה, למה צריך לשבת על הכורסה ולחלק הוראות, להגיד אני מביא את הכסף, והיא תעשה ככה וככה, מה היא רובוט? היא 'עיי איי'? למה אתה לא יכול להוריד את האשפה, ולשים קצת יד בבית, ואם קשה לה תהיה בשמחה ותשמח אותה ותעזור לה.

יום הולדת בהתקרבות

ד' יעזור שיהיה לנו שבת יפה, היום הוא יום ההולדת שלי, אבל אני נולדתי פעמיים, נולדתי

לבקש על דורות ישרים ומבורכים, תמשיכו לבקש, גם אם יש לך הרבה שאלות וקושיות שביקשת ולא הצלחת, צריך לזכור שאנחנו לא יודעים חשבונות שמים, אנחנו נבקש מהקב"ה כל יום על הילדים, ולא רק כשמתקשרים מהתלמוד תורה על ילד מסויים שיש קצת בעיות איתו, אלא כל יום ויום נבקש על כל ילד וילד, ד' יעזור שנקיים את כל העצות של רבינו, גוט שבת.

שמשלמים המון כסף לשלוח את הילד לטיפול, והכל כדי שבסוף המטפל יגיד לילד: דבר ראשון תדע, שההורים שלך לא יכולים להתערב בחיים שלך. ואתה אבא, שילמת כסף למטפל שיאמלל לך את החיים, ועוד במוסד מבקשים ממך שתעשה את זה, וככה גם הבעל שולח את אשתו לטיפול, ומוציא מהארנק את הכסף שחסך מהפה שלו בדם ויזע, והמטפלת מלמדת אותה שלבעל אסור להגיד כלום, ושקודם צריך להיפרד לתקופה, ואחרי זה יראו, צריך הרבה

המשך שיחות על אם הדרך בנסיעה למקומות הקדושים בפולין

בדרך לציון הרה"ק הדברי חיים מצאנו זי"ע

- בזה שמשנים את השיר. לך מעניין איזה תאורה לשים על הקיר, לי זה לא מעניין, אבל מעניין אותי השיר, כי השיר הוא משהו בנשמה, האמת הוא שגם שיר לא צריך להיות איכפת איך שרים, העיקר הוא לדבר אל הקב"ה.
- מוהרא"ש מביא מהצאנזער רב זי"ע, שהיה שואל את המלמדים, האם אתה לומד עם הילדים מוסר, האם אתה מספר לו סיפורי צדיקים, אנחנו גם צריכים לעשות ככה, לחזק את המלמדים בעבודת הקודש, לשאול אותם אם הם מלמדים את הילדים מוסר, שזה אומר לספר להם סיפורי צדיקים.
- הרה"ק מצאנו נסתלק בתרל"ו, לפני פחות ממאה וחמישים שנה, ומספרים עליו כאלו דברים גבוהים, ראו אותו בעת אכילת אפיקומן שמסביב לפה יש שומן של בשר, כשנתנו לו מקרבן פסח.
- אתה שואל אם הסיפור הזה נכון, אני יגיד לך
- אנחנו בדרך להרה"ק מצאנו, ואשיר לכם עכשיו תנועה שהיה שר הרה"ק מצאנו: מלאכים שרפים חיות ואופני הקודש פרעגן, ווי איז דער באשעפער, אוי ווי איז דער באשעפער, אוי ווי וואס ענטפערט מען זיי, לית אתר פנוי מיניה, מלאכים שרפים חיות ואופני הקודש פרעגן, וואס טוהט דער באשעפער, אוי וואס טוהט דער באשעפער, אוי ווי וואס ענטפערט מען זיי, לית מחשבה תפיסה ביה כלל [מלאכים שרפים חיות ואופני הקודש שואלים היכן הוא הקב"ה, ועונים להם שאין מקום פנוי מהקב"ה, ושואלים שוב מה עושה הקב"ה, ועונים להם שאי אפשר להשיג בכלל מה הוא עושה].
- בניגון אהבה רבה של הרה"ק ר' הערש מרימנוב, שמעתי קודם שבעת ששרו התנועה הגבוהה, שעולים עוד יותר למעלה, ואני לא מביין למה צריך לשנות את השיר, מה לא טוב כמו שהשיר מגיע, אל תשירו ככה, מה רוצים

דף גמרא, וכי בגלל זה אסור להם לדעת שיש הקב"ה בעולם, הוא אומר לי אתה צודק אבל אין מה לעשות, א"א לקחת בחור שיודע ללמוד ולהגיד לו שהקב"ה אוהב אותו ואת התפילין שלו, רק מי שכבר נפל וחטא אפשר לגלות לו את הסוד שהקב"ה אוהב אותו.

אלמד אתכם שיר חדש, שיהיה בדיסק החדש, זה שיר ששמעתי מהבחור מברסלב שהיה תלמיד הישיבה, ולא היה לזה ידים ורגליים, אחרי זה הגעתי למקור השיר, זה שיר של הרה"ק ר' יצחק אייזיק מקאליב זי"ע, זה הולך לפי הא-ב, אתה בן אדם בארעכן זיך דאך, דו וועסט דארפן אפגעבן דיך וחשבון אויף יעדן טאג פון וואך, נעבעך נעבעך וואס וועסטו ענטפערן פארן יוצר ארץ ושמים, במסתרים תבכה נפשי, ולכי נשפך כמים, טוה שוין תשובה איידער די פינסטערקייט דעקט דיך צו, גמרא ומשניות לא למדתי, נישט קיין גמרא און נישט קיין משניות וכו'.

אל תגיד בטוח, כי בטוח הוא רק הקב"ה, ולתמיד זה הקב"ה, ואני זה הקב"ה, ואוהב אוהבים את הקב"ה, תוציא את ארבעת המילים האלו מהלקסיקון שלך [זיכער, אייביג, איך, ליב], אבל זה נכון שאוהבים גם את התורה, ואת המצוות, ואת השבת והיו"ט, ואומרים את זה גם בבית ולילדים.

והרי אצלינו המלמדים מכניסים את כל הדברים האלו בילדים, שאוהבים רק את הקב"ה, ומקבלים משוב בחזרה מההורים והסבים איך הנכדים חיים עם זה, קיבלתי עכשיו ד"ש מסבא שהנכד שלו הקטן בן 3 היה אצלו בפסח, והוא שואל את נכדו אם הוא אוהב מיץ ענבים אדום או צהוב, והנכד עונה לו אני אוהב את הקב"ה, ואשתה זה וזה [דאס גלייך איך].

גם ר' יצחק פאפנהיים מארץ ישראל אמר לי עכשיו, שהורים באים להגיד לו שלילדים יש השגות בתורה ויראה שאין למבוגרים.

אי אפשר לדבר עכשיו מאוכל, כי רבינו אמר שבן אדם שלא אכל הוא מיואש מאוכל, ולא יכול לחשוב על זה, רק כשתחילו לאכול

איך אני יודע שזה נכון, כי מוהרא"ש סיפר את זה, כל סיפור שמוהרא"ש סיפר הוא סיפור נכון.

השתלם לי כל הנסיעה רק בגלל דבר אחד, לראות את אנשי שלומינו נסחבים כאן עם הספרים, הרי אין דבר כזה בעולם.

- יושב כאן לידי איזה כפרי מהימים ההם, עם חולצה כחולה ומכנסיים כחולות ונעליים כפריות, אבל יש לו כאן משניות, גמרא, תיקוני זוהר, קיצור שולחן ערוך, וספר המידות, ממש הפלא ופלא.

- הרה"ק מדברי חיים חילק כל היום צדקה, והתפלל כל היום, ולמד תורה כל היום, איך זה יכול להיות, שעשה את הכל כל היום, כי צדיקים הם למעלה מהזמן, ולכן הם יכולים.

- כשהרה"ק מצאנו הלך למקוה שמעו אותו צועק, סקילה סקילה, אני מוכן להיסקל להקב"ה, שריפה שריפה וכו', ככה כל מיתות בית דין.

- אנחנו נציית לרבינו, אף ששומעים דברים כל כך מופלגים על צדיקים, אנחנו יודעים שאם אנחנו נציית לעצות של רבינו גם אנחנו נוכל להגיע להיות יראי השם וצדיקים.

- מי ראה קודם את הקבוצת בחורים שלא צריכים חיזוק, אין להם יצר הרע, הם לומדים בישיבה נורמלית, והכל ממש כפי מה שצריך, הם נראים כולם כמו תאומים, כולם לבושים עם חליפה סגורה והכובע ישר, רק אנחנו אנשים שבורים שצריכים חיזוק, אבל הם לא צריכים את זה, הם שמעו אולי פעם מהראש ישיבה אבל זה לא בשבילם, אם יש לאחד מהם נס, והנהלת הישיבה שם לא מקבלת אותו כי אין לו קשרים, אז הוא יגיע בסוף להרב רוטה וישמע שיש הקב"ה בעולם.

- הגיע אלי איזה דיין גדול, שהולך לפתוח עוד ישיבה, לבחורים החלשים, והוא מקשיב לשיעורים כאן, ושם הוא ידבר על זה שיש הקב"ה בעולם, שאלתי אותו למה לא תדבר מהקב"ה בישיבה הרגילה לבחורים הטובים, הוא אומר לי, הם לא ילדי כתה א', הם למדנים, אני שואל אותו, מה הם אשמים שהם מבינים

בן אדם שלבו כמו אבן חלמיש, ואעפ"כ זה נהיה מים, זה מדי הרבה חידושים?

שאלו את ר' אברהם ב"ר נחמן, מה יותר טוב, לבקש או להודות, ואמר שלבקש מבקש כל אחד, אבל להודות אין מספיק אנשים שמודים, ולכן יותר חשוב החלק ההודאה.

אתה שואל איפה נכנס כל שניה המשפט: ש'כח אויבערשטער. אני שואל על התמהים איפה נכנס כל שניה עוד מילה של ניבול פה ועוד מילה, הרי יש לי כל כך הרבה טוב ולכן אני יגיד כל כך הרבה ש'כח אויבערשטער, אם זה מעצבן אותך זה כבר הבעיה שלך, אנחנו צריכים להודות ולהודות, להגיד כל הזמן: ברוך ד', חסדי ד'.

כשאנחנו נוסעים לקריה אני מספר לילדים שלי, שכשהיינו ילדים ונסענו לקעמפ, היינו שרים על האוטובוס כזה שיר, אנחנו נוסעים לקעמפ כדי לאכול טשולנט חלבי, ועכשיו כשנוסעים לקריה, אנחנו שרים את זה במילים אחרות, אנחנו נוסעים לברסלב'ר שטעטל כדי לדבר עם הקב"ה....

ידוע שכשהציעו את השידוך של הרה"ק מצאנז זי"ע, הכלה לא רצתה כי הוא היה צולע, אז הוא אמר שהוא רוצה לדבר איתה כמה דקות, והוא אמר לה שהאמת היא שהיא היתה צריכה לצלוע, והוא לקח את זה ממנה כדי שהיא לא תסבול, אבל אם היא לא רוצה את השידוך הוא יחזיר לה את זה.

הבת שלי הגדולה קרויה על שם האמא של הרה"ק מצאנז זי"ע, קראו לה מרים, אני לא נכד של הרה"ק מצאנז אבל הילדים שלי נכדים שלו.

תדעו אם צריכים לאכול, אבל על שינה אולי אפשר לחשוב אם צריך לישון או שאפשר להמשיך לנסוע על קברי צדיקים כל הלילה, אולי גם על זה אומרים שעד שלא יושנים, מיואשים מהשינה.

היום זה הספירה 'הוד שבגבורה' לדעת להודות להקב"ה גם אם זה נראה גבורות ודינים, וזה ההכנה לקבלת התורה.

הרי בימים האלו אנו מתכוננים ומטהרים את עצמינו כפי שר' שמעון בר יוחאי כותב בזוהר הקדוש, שכל שבועת השבועות האלו זה נגד שבועה ימי נקיים, שבהן מטהרים את הטמאים.

רבינו כותב בליקוטי מוהר"ן שכל מה שבן אדם מדבר בימי הספירה קשור לספירה של אותו יום, אבל אנשים לא תופסים את זה, צריך להיות צדיק כדי לקלוט את זה.

שקדים לא צריך לבדוק מתולעים, אם גם שקדים צריך לבדוק, אז כבר אין מה לאכול.

אני מסתכל עליך שיש לך שם יפה, השם שלך אומר שזה קל לרצות [נח צבי], צבי זה רצון, נח זה קל, קל לרצות, אני כבר עושה יותר מדי חידושי תורה? תשמע, כל עוד שאפשר להוציא מזה לעובדא ולמעשה, זה עדיין מרוצה לקהל.

ביארתי באחרון של פסח את המחלוקת במשנה, עד היכן קורין את ההלל, בית שמאי אומרים עד אם הבנים שמחה, ובית הלל אומרים עד חלמיש למעינו מים, ונראה שבית שמאי אומרים עד אם הבנים שמחה, שבן אדם יגיד ההלל עד שהאמא והילדים בבית יהיו שמחים, ולבית הלל אומרים הלל עד שאפילו
